KŘIK

JØRN LIER HORST

JAN-ERIK FJELL

Kniha Zlín

Křik

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

KNIHA ZLIN

Jørn Lier Horst & Jan-Erik Fjell
Křik – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha
Desky
Nedokončil
Kafíčko
Milionkrát
Pohřbená
Jingle truck
Zlín

KŘIK

KŘIK

JØRN LIER HORST

JAN-ERIK FJELL

Z norštiny přeložila Marie Binderová

Kniha
Zlín

Skriket
Copyright © Jørn Lier Horst & Jan-Erik Fjell 2024
Published in agreement with Salomonsson Agency

Translation © Marie Binderová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-259-1257-7
ISBN e-knihy 978-80-259-1253-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-259-1260-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-259-1261-4 (1. zveřejnění, 2026) (MOBI)

Díl první

Kapitola 1

„Právě posloucháte Krimicast," ozvalo se z notebooku položeného na kuchyňské lince. „Hlas, který slyšíte, patří mně, já jsem Markus Heger." Tvůrce podcastu se na slabé dvě vteřinky odmlčel, než zase pokračoval: „Vrátíme se v čase o něco zpátky. Je pondělí 20. října 2008 a já jsem nedávno oslavil dvacáté narozeniny. Slunce se teprve začalo probouzet, je brzy ráno. Sedím na sedadle spolujezdce v mámině stařičkém opelu, který se spolu s ostatními auty v ranní dopravní špičce sotva znatelně sune na sever po rychlostní silnici E6. Jedeme na letiště Gardermoen. Ani jeden z nás dvou toho moc nenamluví. Máma proto, že je celá zdrcená. Já proto, že se nemůžu dočkat."

Mathilda Woldová otřela spodní poličku v lednici. Strčila hlavu dovnitř a prozkoumala rohy. Čisté. Poté znovu překontrolovala poličky ve dveřích. Tam už je taky čisto. Zasunula zpátky čerstvě vycíděnou přihrádku na zeleninu, vyklopila do sebe poslední lok francouzského vína, jehož název ani nedokázala vyslovit, a dolila si skleničku, toho večera už druhou.

„V rádiu mluví o tom, že přesně za tři měsíce má Barack Obama složit přísahu coby čtyřiačtyřicátý prezident USA," pokračoval muž, o němž netušila, jak vypadá. „Pokusím se odlehčit atmosféru špatným vtipem, ale matka mě prosí, abych byl zticha, že zrovna dneska na moje vtipy nemá náladu. Ne snad proto, že George W. Bush a jeho žena Laura se pomalu musejí začít připravovat na stěhování z Bílého domu, ale protože si je jistá, že mě už nikdy neuvidí."

Mathildě Woldové se jeho hlas líbil. Byl hluboký a zvučný, slyšela v něm směsici sebedůvěry, šarmu a nadšení. Z nějakého neznámého důvodu si ho představovala jako vysportovaného, mužného chlapa s širokou čelistí, na krátko střiženými vlasy a chrpovýma očima. Právě on jí celé odpoledne a půlku

večera dělal společnost několika epizodami svého podcastu. Kromě jiných i seriálem o dvanáct let starém případu nálezu mrtvoly v zazimované letní chatě ve Stavernu.

„Před bránou do vojenské části letiště mě matka dlouze objala a já ji tam musel v usedavém pláči zanechat. Za několik minut už se zdravím s ostatními ze své jednotky. Sotva jsme si stihli vzájemně zkontrolovat uniformy, dozvěděli jsme se, že letadlo má jakousi technickou závadu a nástup se odkládá, dokud se závada neodstraní. Z toho dne si pamatuju úplně všechno. Od různých tipů a rad od vojáka, který byl doma na opušťáku a měl se vracet stejným letadlem jako my, až po to obrovské vystřízlivění a zklamání, když k nám důstojník někdy pozdě odpoledne strčil hlavu a sdělil nám, že letadlu, kterým jsme měli letět, zakázali vzlétnout a že neodletíme dřív než zítra ráno. Nebylo to ale slzavé loučení s matkou, co jsem si z toho dne zapamatoval nejlíp. Ani celý den proseděný a proležený na podlaze. Ze všeho nejvíc mi v paměti utkvěly záběry z televize zavěšené v rohu místnosti, kde nás k večeru ubytovali."

Mathilda Woldová zhasla stropní osvícení a bílé světýlko nad sporákem. Přenesla si notebook a sklenici s vínem k pohovce. Obojí odložila na stolek a vyhlédla suterénním okénkem ven na zářijovou tmu, která se rozprostřela po celém Fagernes. Stáhla žaluzie dolů a sklopila je. Zapálila tři čajové svíčky stojící na malém tácku na stole, usadila se do samého rohu pohovky, přitáhla si nohy pod sebe a zkontrolovala mobilní telefon. Měla jednu novou zprávu na snapchatu, ve které jí kamarádka posílala svoji fotku před zrcadlem v šatech, na nichž stále ještě visela cedulka. Mathilda Woldová položila telefon na pohovku. Natáhla se pro skleničku, usrkla vína a pozorovala tancující plamínky na stole.

„Ve Fagernes, vzdáleném dvě a půl hodiny od Gardermoenu, se nachází dívka, která byla toho rána taky nedočkavá. Její fotografii jste docela jistě viděli i vy. Malá blonďatá dívenka

s pomněnkově modrýma očima. S pihami u kořene nosu a širokým úsměvem, uprostřed něhož se začínají drát ven dva dospělé přední zuby. Usmívá se do objektivu a ruce s propletenými prsty má položené na knize, která leží před ní na lavici. Je jí sedm a jmenuje se Leah. V naprosté většině zpráv se v médiích objevovala právě tato fotografie. Leah se nemůže dočkat kamarádčiny narozeninové oslavy, která se koná právě toho dne. Snídá dva krajíčky chleba s jahodovou marmeládou, zapíjí je sklenicí mléka a o ničem jiném nemluví. Tohle víme jistě. Do školy vzdálené pouhý kilometr chodí Leah obvykle pěšky. Tak tomu bude i onoho dne. Po jídle si vyčistí zuby a u dveří obejme maminku. S batůžkem na zádech vyrazí po dlouhé štěrkové cestě pryč. Kvůli vysokým stromům hustě lemujícím obě strany cesty to vypadá, že je ještě míň hodin než ve skutečnosti. Dole v centru už totiž pomaloučku začalo svítat, kdežto tady nahoře ještě ne. Tady na kopci, kde Leah s maminkou bydlí, je šero. Po sto metrech se zastaví, otočí se a ještě mámě zamává, ta stojí na schodech a vyprovází ji alespoň pohledem. Pak Leah odbočí ze štěrkové cesty a zmizí mezi stromy. Rozhodne se jít k základní škole v Nord-Aurdalu nejkratší cestou. Tak jako vždycky. Cestou přes les. Jenomže když dnes vyjde na druhém konci z lesa ven, něco se stane. Někdo ji tam přepadne. Jistě víme také to, že s ním Leah neodešla dobrovolně. Bránila se. U krajnice se našel malý plyšový tučňák, kterého měla vždycky připnutého na batohu. Nikdo jí ale na pomoc nepřispěchal, nikdo její křik neslyšel."

Udělal dramatickou pauzu. Ozvaly se první tóny znělky.

„Posloucháte první díl podcastového seriálu *Křik, který nikdo neslyšel*," pronesl Markus Heger a melodie se rozehrála naplno.

Je dobrý vypravěč, pomyslela si Mathilda Woldová a upila ze sklenice. Vždycky má na daný případ svůj vlastní úhel pohledu, uvádí posluchače do každodenní reality hlavních aktérů, aniž by vyprávění působilo příliš afektovaným dojmem.

Najednou někdo zaklepal. Mathilda sebou trhla. Do suterénního bytu, který měla pronajatý, vedly dva vchody. Jeden z nich sama používala, vycházelo se jím přímo na dvorek, tudy chodila ven i dovnitř. Tím druhým se šlo ke schodišti nahoru do patra, kde bydlela paní domácí. Ovšem za ty tři měsíce, po které si Mathilda Woldová byt u Gjertrud Ydseové pronajímala, nepřišla osmdesátiletá stařenka na návštěvu ani jedinkrát. A to ani jedněmi, ani druhými dveřmi. Ne že by neměla ráda společnost, právě naopak, jenže kvůli bolavé kyčli byl pro ni pohyb obtížný, obzvlášť pak po schodech. Mathilda už přestala počítat, kolikrát tam u ní nahoře jedla. To si vždycky paní domácí stoupla na nejvyšší schod a zavolala, že jídlo už je hotové. Mathilda měla trošku špatné svědomí, že všechna pozvání ke stolu přicházejí jen z jedné strany, ačkoliv si už dávno uvědomila, že je nahoru zvaná, aby staré paní dělala společnost.

Když ovšem poprvé potkala jejího syna, bylo to právě v těchto dveřích, které vedly nahoru. Odemkl si, když byla v koupelně, a jen pouhou náhodou se zrovna zabalila do ručníku, než vyrazila přes pokoj do ložnice pro nějaké čisté oblečení. Když spatřila muže stojícího ve dveřích, zakřičela tak nahlas, že se rozkřičel i on. Einar Ydse se honem začal omlouvat. Myslel prý, že není doma. A že se šel jen podívat, jestli proud vypadl i tady dole u ní. Mathilda ho ujistila, že se nic nestalo. „Kdybych tu stála nahá, bylo by to horší," zasmála se, i když jí to vůbec k smíchu nepřišlo. Šlo jen o chabý pokus zamluvit chybu, která navíc ani nebyla její. On na to neodpověděl. Jen na ni dál zíral.

Stejně jako na ni zíral teď. Zpoza prahu v otevřených dveřích. Mathildu překvapilo, když zjistila, že má teprve čtyřicet let. Jeho úzká, vychrtlá tvář působila mnohem starším dojmem. Byl hubený a vysoký. O hlavu vyšší než jejích sto šedesát čtyři centimetrů.

„Děje se něco, Einare?" zeptala se a přivřela dveře na úzkou škvírku.

„Ne, jen mám pozdravovat od mámy a vyřídit, že jestli máte hlad, stačí přijít nahoru."

Ucítila slabou vůni jídla.

„Je kuře a šťouchané brambory s koprem a hnědým máslem," dodal a pokusil se o úsměv.

„Nechci vás dva rušit."

„To nebudete. Já stejně musím vyrazit. Lindis už na mě doma čeká s jídlem." S nohou na nejnižším schodě se k ní pootočil. „Mám jí vzkázat, že přijdete nahoru?"

Mathilda Woldová za celý den snědla jen pár krekrů k snídani a odpoledne kousek čokolády.

„Pokud teda samozřejmě nemáte jiné plány."

„Kdepak, nic nemám," odpověděla. „Řekněte, že přijdu. Jenom se nejdřív převleču."

Mathilda počkala, dokud neuslyšela kola jeho auta vyjíždět od domu, a pak šla nahoru.

Kapitola 2

Markus Heger donesl od baru mističku arašídů a dvě sklenice piva. Jednu postavil před Daniela Linda a vklouzl na lavici vedle něj.

„Je znát, že se skoro nepotkáváme," prohlásil jeho starý kamarád ze studií a hlavou pokývl ke své sklenici s pivem. „Neviděl jsem tě od té doby, co jsme tu byli naposledy."

Markus se rozhlédl. Podnik byl plný téměř k prasknutí. Z reproduktorů se linula hudba, kterou nepoznával.

„Po mámině pohřbu," hlesl Markus.

„Představ si, že už jsou to čtyři měsíce." Daniel Lind pozvedl půllitr. „Tak na Anitu?"

Markus cinkl svou sklenicí o tu jeho a trochu upil. Na rtech mu zůstala pěna. Setřel si ji a zahleděl se k vedlejšímu stolu. Tři dívky, kterým už táhlo na třicet, popíjely drinky a ta čtvrtá jim vykládala jakousi historku.

Daniel Lind si z misky na stole nabral hrst oříšků.

„A co ty?" zeptal se a hodil si všechny do pusy. „Něco nového?" Mezi čelistmi se ozvalo chroupání. „Dlouho jsi nezveřejnil nový podcast."

„Nejsou to ani tři týdny," zaprotestoval Markus Heger, „prostě se nikde nic neděje."

„Podle mě jsou stejně nejlepší ty díly, co natáčíš o starých případech."

„Ty jsou náročný a po tom všem s mámou jsem se do toho pořád ještě úplně znovu nedostal. A taky se snažím trochu soustředit na současný dění."

„Co spánek?"

V Danielově pohledu se objevilo cosi pátravého, jako by se zničehonic ocitli tváří v tvář u policejního výslechu a neseděli v baru kdesi ve čtvrti Grünerløkka.

Markus svraštil čelo.

„Nedívej se na mě tak," ohradil se Daniel. „Vypadáš, jako bys týden nespal."

„Nejseš daleko od pravdy."

„Když jsme o tom mluvili naposled, říkal jsi, že už je to o něco lepší."

„Nějakou dobu to lepší bylo." Markus si znovu lokl. „Ale kolem těch záležitostí s mámou jsem měl dost starostí. Měla vagon složenek, ve kterých jsem musel udělat pořádek, a ještě ke všemu jsem rekonstruoval celý její byt. Dělal jsem novou koupelnu. A ve všech místnostech taky podlahu. Nesáhl jsem jen na stropy. Teď už mi zbývá jen rozebrat kuchyň, nainstalovat novou, vymalovat stropy a pak to, čeho se děsím ze všeho nejvíc."

„A to je co?"

„Vyklidit sklep. Jsou tam prázdný flašky od podlahy až po strop. Nemám tušení, jak se jí to vůbec povedlo takhle naštosovat. Je tam jen jedno jediný místečko na podlaze, kde se dá alespoň otočit."

„Z prázdných flašek aspoň vytěžíš nějaký prachy, je na ně záloha. Klidně si řekni, jestli chceš, pošlu ti tam svoje mladý, aby ti s tím pomohli. Flašky vracejí hrozně rádi."

„Jenomže…" Markus upřel pohled na sklenici piva. „Tyhle flašky zálohovaný nejsou."

„Aha, chápu. No jo. Tak řekni, kdybys chtěl pomoct s tou kuchyní. Ve dvou to jde přece jen líp."

„Díky, ale raději bych to udělal sám."

„Ty se prostě potřebuješ postarat sám o všechno, co?" V Danielově hlase se objevil jízlivý podtón. „Problém je ale v tom, že ne všechno člověk zvládne úplně sám. Brzo budeš ty noční můry mít i za denního světla. Najednou se ti ten výkřik ozve, až se budeš sprchovat. U snídaně. Za volantem." Pozvedl půllitr. „U piva." Zmizelo v něm několik hltů. „Markusi, promluv si o tom s někým, kdo s tím umí pracovat."

„To je legrační, že to říkáš," ušklíbl se Markus. „Můj obvoďák říkal to samý."

„No, tak to vidíš. Znám psycholožku, ke které chodí spousta lidí od policie. Je dobrá. Už je v letech. Má hromady zkušeností a …"

„Přestaň," přerušil ho Markus. „Fakt přestaň. Už o tom nechci ani slyšet. Tohle říkávala i máma. *Musíš si o tom s někým promluvit*, bla bla bla. Já o tom ale s nikým mluvit nechci. Tohle si musím vyřešit a zbavit se toho sám."

U barového pultu se k zemi odporoučel podnos plný drinků. Barman byl hned na místě s mopem, smetákem a lopatkou.

„Už je to patnáct let, takže to podle všeho vypadá, že sám to prostě nezvládneš. Co kdyby ti pár sezení mohlo pomoct… Nechci říct, že by ses přímo uzdravil, ale v každým případě by tě to už nemuselo tolik trápit."

„Bude to zase lepší, jakmile prodám ten mámin byt a…" Vsunul ruku do vnitřní kapsy bundy a vytáhl zalepenou obálku. „A až přijdu na to, co udělám s tímhle." Zamával dopisem. „Našel jsem to v poštovní schránce několik týdnů po jejím pohřbu."

Položil obálku na stůl a pošoupnul ji před Daniela, ten si zkoumavě prohlížel čtyři řádky napsané ručně velkými tiskacími písmeny:

MARKUS HEGER
U ANITY HEGEROVÉ
RINGGATA 5F
0577 OSLO

„Obrať ji," pobídl ho Markus. „Nejzajímavější na ní je odesílatel."

Daniel Lind obálku obrátil a položil ji rubovou stranou nahoru. Trochu sklonil hlavu, aby rozluštil písmena vepsaná do levého horního rohu. Ústa se mu zkroutila do překvapeného „o", načež vyhrkl:

„A do prdele.“ Podíval se na Markuse. „A tys to ještě ani neotevřel?“

„To je právě ten problém.“ Uložil si dopis zpátky do vnitřní kapsy bundy. „Nedokážu se rozhodnout, jestli bych to vůbec otvírat měl.“

Kapitola 3

Po jídle sklidila Mathilda ze stolu a naskládala talíře a příbory do myčky. Teď stála u dřezu a umývala hrnec v ruce. Gjertrud Ydseová ji při tom pozorovala z kuchyňského křesla s úsměvem od ucha k uchu, až se jí v koutcích očí dělaly vějířky vrásek.

„Vy mě vším tím jídlem hrozně rozmazlujete," postěžovala si Mathilda. „Do Vánoc budu vážit tři sta kilo."

Gjertrud něco odpověděla, ale Mathilda jí přes vodu tekoucí z kohoutku nerozuměla. Trochu proto ztlumila proud vody.

„Co jste říkala?"

„Bude jen dobře, když trochu přibereš. Však jsi hubená jak lunt."

Mathilda se zasmála.

„A taky že se nehodí, aby mladá dívka jako ty trávila páteční večer doma s takovou bábou jako já."

„Mně to připadá fajn." Mathilda hrnec opláchla a začala ho utírat utěrkou. „Dneska jsem umyla celý byt, včetně lednice."

„Tak tohle jsi dělala celý den?"

„Jo a taky jsem narazila na podcast o jednom případu, co se před mnoha lety odehrál tady ve Fagernes."

Mathilda se usadila ke stolu.

„Podcast?"

„To je něco jako moderní rádio."

„No jasně," pospíšila si Gjertrud, jako by moc dobře věděla, oč jde. „Einar takové věci poslouchá taky."

„Ale nedostala jsem se daleko. Vlastně jsem sotva začala, a vtom mi na dveře zaklepal Einar, ale jednalo se o případ Ley Forsbergové. Pamatujete si na to?"

„Jestli si pamatuju na případ Ley Forsbergové?" Gjertrud jim třesoucíma se rukama dolila červené víno. „V celém

valdreském okrese neexistuje jediný člověk, který by si na to nepamatoval.“ Trochu upila. Mlaskla. „Je to už dávno, co se o ní něco psalo.“

„Chtěla byste si to poslechnout taky? Ten, co to nahrává, to dělá moc dobře.“

„Ne, ne, drahoušku, přece tu nebudeš sedět celý večer. Teď si tu dopijeme skleničku, pak si na sebe oblečeš něco pěkného a vyrazíš ven najít si partnera k tanci.“

„To teda v plánu nemám.“ Mathilda cítila, jak se jí ústa roztáhla do úsměvu. Pak se rozesmála naplno. „Partnera k tanci… Božínku.“

Mathilda vnímala, jak jí alkohol stoupá do hlavy. Pociťovala přesně to, po čem toužila, když odpovídala na inzerát nabízející volné pracovní místo ve *Valdreském zpravodaji*. To, čeho se jí doma v Oslu nedostávalo. Klid. Tady ve Fagernes se stala jednou z pouhých dvou tisíc obyvatel. Díky tomu měla život jednodušší, pomalejší a předvídatelnější, což bylo svým způsobem osvobozující.

Na druhou stranu ale taky ubíjející.

Vyskočila ze židle, zamířila z kuchyně pryč a zahlásila: „Donesu notebook a poslechneme si to společně.“

Po chvilce už stál notebook mezi nimi na stole. Mathilda pustila epizodu od začátku.

„Uvádí podcast vyprávěním svého osobního příběhu,“ vysvětlila a upravila hlasitost. „Až pak začíná mluvit o Lee. Mám to dát víc nahlas?“

„Jsem jen nahluchlá,“ usmála se Gjertrud, „ne hluchá jak poleno.“

Obě se hlasitě rozesmály. Starší žena si složila drobné vráscité ruce na stůl před sebe a zaposlouchala se.

„Tady někde jsem to vypnula,“ poznamenala po několika minutách Mathilda.

Ještě asi čtvrt minuty hrála znělka, pak postupně slábla a Markus Heger začal do jejích utichajících tónů vyprávět:

„Když v základní škole v Nord-Aurdalu zazvonilo na první hodinu, učitel ani spolužáci moc nepřemýšleli o tom, proč je druhá lavice v řadě u oken prázdná. Leah zůstala před víkendem s horečkou doma, a tak učitel třídě řekl, že je zřejmě pořád nemocná. Na její zmizení jako takové to sice žádný vliv nemělo, ale bylo to zcela rozhodující, když šlo o to, jak rychle se zahájí pátrání. Mezi učitelem a kanceláří školy vzniklo nedorozumění ohledně toho, kdo má zavolat matce a zeptat se, zda Leah stále marodí. K tomuto telefonátu tak vůbec nedošlo. Když se pak Leah neobjevila doma a matka kontaktovala školu, aby se zeptala, jestli tam Leah nezůstala, začalo až kolem druhé hodiny odpolední být jasné, že je něco opravdu hodně špatně. Zatímco hasiči a policisté spolu s dobrovolníky v následujících dnech prohledávali jezírka a v rojnicích pročesávali okolí, vyšetřovatelé se zaměřili na dívčina otce. Konflikty mezi rodiči kvůli svěření dítěte do péče eskalovaly ve výhrůžky a následně soudní zákaz styku otce s dcerou. Čtyři dny od okamžiku, kdy matka nahlásila Leu jako pohřešovanou, byl otec zatčen. V průběhu vyšetřování vyplula na povrch všelijaká stará špína. Ukázalo se, že Tobias Forsberg měl opakovaně problémy s alkoholem, financemi a emoční labilitou, měl psychické potíže a navíc i násilnickou minulost. Kromě toho jedna z jeho bývalých partnerek dosvědčila, že s ním ukončila vztah proto, že jejímu synovi uštědřil pohlavek. *Nález krve v otcově autě*, psalo se v novinách, když proti němu obžaloba předložila stěžejní důkaz. Dívčino DNA se našlo mimo jiné i v zavazadlovém prostoru jeho vozu. Podle Forsberga se tam dostalo z nějakých zapomenutých kapesníčků, když Lee tekla krev z nosu. Soudci ale jeho vysvětlení smetli ze stolu jako smyšlené.“

Gjertrud pokyvovala hlavou, jako by si dobře vybavovala detaily, které právě poslouchala.

Markus Heger dále popisoval, jak Tobias Forsberg tvrdošíjně trval na tom, že mu jeden z kamarádů může poskytnout alibi.

„U soudu však jeho kamarád z Vågåmo popřel, že by u něj Forsberg byl," pokračoval Heger. „Další jeho známí ve výpovědích zmiňovali změnu chování, Tobias Forsberg se podle nich zdál frustrovaný a vystresovaný, což se projevovalo agresí a zuřivostí. Jedním z klíčových svědků byl řemeslník, který prý cestou do práce viděl auto, které mohlo patřit Forsbergovi, přímo v místě, kde stezka vychází z lesa, tedy přesně za hranicí dvou set padesáti metrů, které mu ukládal soudní zákaz. Na témže místě ho údajně několikrát viděla sedět v zaparkovaném autě i matka Leiny spolužačky."

Markus Heger zmínil ještě několik dalších detailů a pak shrnul výsledek prvního trestního řízení proti Tobiasi Forsbergovi.

„Soud dospěl k závěru, že Lein otec měl příležitost a dostatek času dceru unést a že byl ke spáchání tohoto zločinu i v patřičném duševním rozpoložení. Hlavním argumentem pro odsouzení se stal nález krve v jeho autě a snaha vytvořit si falešné alibi. Nikdo neuvěřil ani jeho tvrzení, že se mu telefon během noci vybil, tudíž nemohl sloužit pro lokalizaci v čase zmizení. Podle soudu si telefon sám vypnul, aby po sobě zametl digitální stopu. Navzdory skutečnosti, že se dívčino tělo nikdy nenašlo, byl rozsudek nesmlouvavý: Tobias Forsberg byl odsouzen k šestnácti letům vězení. Zbavil se pak svého dosavadního právníka, odvolal se, najal si ostříleného advokáta z Osla, a ten případ pohnal až k odvolacímu soudu."

Dalších dvacet minut přehrával Markus Heger úryvky ze zpravodajských pořadů a rozhovory se dvěma znalci a pak nabídl shrnutí, v němž v podstatě jen zopakoval, co už bylo řečeno. Nicméně podal jej takovým způsobem, že dostala chuť si rovnou pustit pokračování.

„Odvolací soud dospěl ke stejnému závěru jako okresní soud: nade vší pochybnost se prokázalo, že Tobias Forsberg svou dceru zavraždil a jejího těla se na neznámém místě zbavil. Trest mu zpřísnili na sedmnáct let. Tobias Forsberg je jeden z mála lidí v Norsku, které odsoudili za vraždu, aniž se vůbec

našlo tělo oběti. Ani před jedním soudem se tehdy navíc neobjevily jednoznačně usvědčující důkazy, pouze dlouhá řada důkazů nepřímých, a hlavně to, co nakonec mělo bezpochyby největší váhu: svědecká výpověď Tobiasova kamaráda. Podcast nahrávám ve chvíli, kdy nás dělí jen pár dnů od prvního výročí Forsbergovy smrti, poté co se za zdmi Haldenské věznice rozhodl dobrovolně svůj život ukončit. Do schránky Krimicastu mi chodí spousta zpráv. Část z nich je tak trochu… Ehm, jak to jen říct? Snad poněkud zvláštní. Některé jsou zajímavé, ale bohužel jen zřídkakdy k něčemu vedou. Nicméně minulý týden jsem obdržel zprávu od ženy, která tvrdí, že celou časovou osu vytvořenou policií může obrátit vzhůru nohama, a zpochybnit tak rozhodnutí o Forsbergově vině. Právě proto jsem se rozhodl, že se na případ podívám znovu, ta stručná zpráva ve mně totiž vzbudila zvědavost. Dohodl jsem si s ní schůzku, abych si mohl vyslechnout celý příběh. Setkáme se s ní v příštím díle *Křiku, který nikdo neslyšel*. Díky, že posloucháte Krimicast."

Spustila závěrečná znělka. Gjertrud se s vážným výrazem v obličeji zahleděla kamsi do vzduchu.

„Zvládla byste ještě jednu epizodu? Nebo vám to nepřipadá zajímavé?"

„Ale jo, ráda si ještě jednu poslechnu, jen mě překvapuje, kolik jsem toho zapomněla."

„To není zase tak zvláštní, Gjertrud, je to už hrozně dávno."

„To sice ano, ale i tak moje paměť už zkrátka není, co bývala."

Mathilda zamžourala do obrazovky a pomalu posunovala stránku dolů. Druhou epizodu ale nenašla. Najela myší na vyhledávací okénko spotify a napsala do něj „křik". Kromě epizody, kterou právě slyšely, se jí zobrazilo několik norských umělců, ale žádný další díl podcastu. Otevřela internetový prohlížeč a zadala do googlu „krimicast". Doufala, že se další díl ztratil jen nějakou chybou streamovací platformy a že ho najde dostupný na stránkách podcastu. Horní část obrazovky

vyplnila fotografie. Byl na ní zdálky vyfocený obytný vůz, v pozadí na meruňkově zbarveném nebi zapadalo slunce. Na střeše vozu seděl s nohama přes čelní sklo muž, o němž předpokládala, že je Markus Heger. Byl zachycený z příliš velké vzdálenosti na to, aby si mohla jeho obličej prohlédnout do detailu. Pod snímkem se psalo: „Krimicast – pokud máte nějaký tip nebo návrh, na co bych se měl podívat, ozvěte se mi. Naprostá diskrétnost je samozřejmostí." Na konci stála e-mailová adresa a telefonní číslo.

Mathilda posunula stránku dolů. Následovala řada odkazů na různé epizody podcastu. Našla první díl, uveřejněný před čtyřmi lety. Další na řadě byly čtyři epizody o sériovém vrahovi Stigu Hellumovi. Mathilda si vybavila zprávy dokumentující, jak ho hledali poté, co při útěku z transportu zabil jednoho z vězeňských dozorců.

Nenašla tam ale nic, co by neviděla už předtím na spotify.

„Nemůžu to tu najít…" oznámila.

„Je pryč?"

„Už to tak vypadá."

„To je k vzteku." Gjertrud přiblížila sklenku k ústům. Ruka už se jí skoro netřásla. „No jo, s tím se nedá nic dělat."

Mathilda se vrátila na začátek stránky.

„Můžete mu zavolat a zeptat se, kde bychom to našly," navrhla z legrace.

„Já?" zasmála se Gjertrud. „Ty jsi tady novinářka."

„Ale tolik zas upito nemám," ušklíbla se Mathilda a znovu si lokla.

Kapitola 4

„Mimochodem, kde teď bydlíš?“ zeptal se Daniel poté, co si oba došli pro čtvrté pivo. „Něco nového?“

Markus zběžně mrkl na dveře, které se právě otevřely. Dovnitř se nahrnulo pět čerstvých dvacátníků, ale jakmile viděli, jak je tu plno, na podpatku se otočili a zase odešli.

„U mámy venku.“

„V obytňáku?“

„Ne,“ opáčil Markus, „mezi vypůjčeným kontejnerem a nějakým křovím.“ Daniel na něj zmateně pohlédl. „No jasně, že v obytňáku.“ Daniel se zasmál.

„U tebe člověk nikdy neví. Takže plán je koupit si něco vlastního, až ten byt prodáš?“

„A proč bych to měl dělat? Mám přece kde bydlet.“

„Ale bydlíš v obytňáku.“

„No a?“

„A nenapadlo tě, že když už je ti pětatřicet, je možná načase se tak trošku… usadit?“

„Myslíš tak jako ty? S manželkou číslo dvě a třema děckama na krku?“

„Například.“

Mobilní telefon na stole se rozvibroval a v témže okamžiku na displeji zasvítilo neznámé číslo.

„Konečně zvoní,“ zahlásil Markus a zvedl telefon.

Na druhém konci se ozvala nějaká žena, ale nerozuměl, co mu říká. Zacpal si druhé ucho prstem a poprosil ji, jestli by to nezopakovala.

„Jmenuju se Mathilda Woldová. Volám kvůli vašemu podcastu. Posl...“

„Okamžik,“ přerušil ji Markus, přitiskl si mobil k hrudníku a zvedl se. „Tohle musím vzít, Danieli. Hned se vrátím.“

Jeho strategií bylo zůstávat otevřený všemu. Hromada jeho nejlepších případů začala tím, že mu zazvonil telefon. Zajímavé podněty přicházely nejčastěji v pozdních večerních hodinách, kdy lidé posedávají o samotě se svými myšlenkami a nejsou už tak docela střízliví.

Přešel místnost. Protáhl se mezi stolem, obsazenými barovými židličkami a postávajícími hosty. Vyšel ze dveří a na chodníku se zastavil. Mezi starými činžáky čtvrtě Grünerløkka prosvištěl ostrý vítr. Blížící se tramvaj zaskřípěla. Markus počkal, až s kvílením přejede, a znovu si přiložil telefon k uchu.

„Teď vás slyším líp," ozval se.

Žena se znovu představila, tentokrát ale dodala, že je novinářka. Dělo se to pořád, často někdo takový zavolal a doufal, že z něj dostane víc informací, aniž by sám musel hnout prstem.

„Kde?"

„Ve *Valdreském zpravodaji*," odpověděla. „Já… Omlouvám se, že vás ruším takhle v pátek večer, ale našla jsem vaše číslo na internetových stránkách Krimicastu. A… No, je možný, že jsem prostě jen úplně slepá, ale nějak nemůžu najít druhou epizodu *Křiku, který nikdo neslyšel*. Není nikde na spotify ani na internetových stránkách. A teď si určitě říkáte, jaká jsem přidrzlá, že vám volám jen kvůli tomu, kde ji můžu najít, ale já si ji prostě musím poslechnout."

Jo, pomyslel si Markus a zalitoval, že ten hovor vůbec vzal, přesně tohle si teď říkám.

„Žádná druhá epizoda neexistuje," odvětil. „Říkám to hned v následujícím dílu podcastu. V tom s…"

„*Stig Hellum – blázinec pro dva*?" skočila mu do řeči.

„Jo."

„Aha, ten jsem ještě neposlouchala. Nicméně na konci epizody o Lee Forsbergové mluvíte o jakési paní, která tvrdila, že má nějaké informace, co by mohly zpochybnit rozhodnutí o vině Tobiase Forsberga, a já js..."

„Odvolala to," přerušil ji Markus. Zaslechl nějaký hlasitý povyk a otočil se čelem vzad. Po chodníku se k němu blížila partička puberťáků s cinkajícími lahvemi v igelitkách. Povyk přešel do záchvatu smíchu. Poodstoupil stranou a nechal je projít. „Ve skutečnosti jsem tu epizodu, co jste slyšela, následně smazal, ale hodně lidí se pak ozvalo, že by si ji rádi poslechli znovu, protože ten případ dobře shrnovala, a tak jsem ji tam zase nahrál. Možná jsem měl zmínku o tom tipu vystřihnout, ale prostě už nic víc nebude. Sorry." Mrkl na obrazovku. Uběhly už tři minuty. „Tak hezkej zbytek večera."

„Počkejte," zaprosila. „Jak jsem říkala, jsem novinářka a pochopitelně by mě teď hrozně zajímalo, co vám ta žena chtěla říct."

„Byla to bývalá přítelkyně jednoho z nejdůležitějších svědků. Chvilku jsme spolu mluvili po telefonu, takže jsem dostal takovou malou ochutnávku toho, co měla na srdci. Samozřejmě to mohla být i prachsprostá lež, ale zdála se mi natolik důvěryhodná, že jsme si dohodli schůzku. Jenže jen několik hodin předtím, než jsem měl sednout do auta a vyrazit na Sarpsborg, mi zavolala a prohlásila, že se se mnou nakonec sejít nemůže."

„Takže je ze Sarpsborgu?"

Sakra, pomyslel si Markus, stačí čtyři půllitry a už se mi rozvazuje jazyk. Nestihl ani zareagovat, než Mathilda Woldová pokračovala s otázkou, kterou očekával.

„Pamatujete si její jméno?"

„Jo, ale musím se znovu omluvit, říct vám ho nemůžu."

„Nemůžete?"

„Ne."

„Tak dobře," povzdechla si po chvíli.

Markus slyšel, jak je zklamaná.

„Všem, kdo mě kontaktují, slibuju naprostou diskrétnost. Vám taky, mimochodem."

„Chápu… Dobře. I tak díky."

„Rádo se stalo," odvětil Markus, „i když moc není za co."

Ukončil hovor a vrátil se dovnitř. Daniel Lind byl pohroužený do obrazovky mobilu, Markus ztěžka dosedl vedle něj a chopil se své sklenice.

„Teď se na mě naštveš," podotkl Daniel Lind a doťukal něco na mobilu, odložil ho na stůl a zachytil Markusův tázavý pohled. „Poslal jsem zprávu Liv Utsethové. Zeptal jsem se jí, jestli by neměla čas si s tebou promluvit. A ona by čas měla. Příští pondělí ve tři."

„Kdo to je?"

„Psycholožka, o které jsem mluvil."

„Psycholožka…" zakřenil se Markus. „Tak na to rovnou zapomeň."

„Hele." Daniel Lind se na něj ustaraně zadíval. „Myslím to vážně."

„Já taky." Další lok. „Proč bych k ní měl sakra chodit?"

„Protože pokud si ty věci nepořešíš, jednoho dne ti z toho přeskočí úplně."

Markus se znovu napil. Jedna z dívek u sousedního stolu zachytila jeho pohled a usmála se na něj. On jí úsměv oplatil.

„Opravdu," pokračoval Daniel. „Vzpomeň si na tu spoustu probdělých nocí, který tě ten křik stál. O tvý policejní kariéře nemluvě."

„O policejní kariéře?" odfrkl si Markus. „Jako by nějaká byla."

„Ale mohla být."

Markus pokrčil rameny. V hlavě mu už nějakou dobu hučelo a teď cítil, jak se mu nálada začíná propadat. Ne kvůli promile v krvi, to rozhodně neklesalo, ale spíš kvůli tomu, o čem se právě bavili. Markus naznačil, že už půjdou, a vstal.

„Skočíme do Oche a dáme ještě šipky."

„Ne," zavrtěl hlavou Daniel a koukl na hodiny. „Slíbil jsem rodině, že nepřijdu moc pozdě." Sebral telefon. „Asi půjdu domů."

„Moc pozdě?" vyhrkl Markus hlasem o oktávu výš než normálně. „Není přece ani půl jedenácté."

Daniel neodpověděl. Jen si poklepal na kapsy, jako by se chtěl ujistit, že mu nic nechybí.

„Ty ses naštval, co," vzdychl Markus. „Do háje."

„Ne, nejsem naštvaný, jen rozčarovaný."

„Protože odmítám jít k psycholožce na sezení, o který jsem se ani neprosil? Proboha, Danieli. To od tebe není moc fér."

„Máš problém a ani se nebojíš si to přiznat. Bojíš se jen s tím něco dělat. Právě to mě na tom štve."

„Přestaň, Danieli. Už to prostě nech plavat." Markus mu hodil paži kolem krku a přitáhl si ho k sobě. „No tak. Zajdem do Oche."

„Půjdu s tebou a dáme jedno kolo šipek, ale jen pod jednou podmínkou. Když vyhraju, dojdeš na to sezení. Když vyhraješ ty, už se o celé té záležitosti ani slovem nezmíním."

„To se ovšem nikdy nestane, abys nade mnou vyhrál v šipkách."

Kapitola 5

„Jednu věc ale ten autor podcastu vynechal."

Přesunuly se do obýváku. Gjertrud se usadila ve svém křesílku a Mathilda si prohlížela zarámované fotografie na stěně. Ráda je zkoumala. Dělala to tak pokaždé, když přišla sem nahoru na návštěvu. Na fotografiích, většinou černobílých, byli Gjertrud a její manžel, mladí a čerstvě zamilovaní. Mezi nimi visely barevné fotografie Einara z různých období jeho života. Byl tam coby chlapeček, konfirmand, puberťák, mladík a čerstvě po svatbě s manželkou.

„A jakou?" zeptala se Mathilda.

„Ten Tobias Forsberg. Už jako malý kluk to býval mizera. Hned od malička." Ukázala rukou k oknu. Její dům stál kousek výš ve svahu a skýtal dobrý výhled na Fagernes a Strondafjorden. „Vidíš ten dům úplně nalevo dole? Tak právě tam vyrůstal." Dům byl od nich vzdálený slabých sto metrů. V oknech se svítilo.

„Dopustil se mnoha špatností," pokračovala ve vyprávění Gjertrud. „Jednoho člověka dokonce donutil, aby se z vesnice odstěhoval."

„Jak se to stalo?"

„Před mnoha lety tady ve Fagernes bydlel chlapec jménem Roger." Gjertrud se nahnula na bok a zatáhla za páčku na křesle. Opěradlo se sklopilo a podnožka jí zároveň zvedla nohy do vzduchu. Spokojeně vydechla. „Roger to neměl vůbec lehké. To ani jeho sestra, ale tu tolik netrápili. Zůstali sami jen s otcem. Ten hodně pil. Roger a jeho sestra se museli většinu času o sebe postarat sami. Jen zřídkakdy chodili v čistém oblečení. Roger byl neustále neskutečně usoplený, to si vybavuju, a Tobias ho příšerně pošťuchoval. A nejen jeho. Choval se takhle i ke spoustě dalších."

„Šikanoval je?“

„To, co Tobias prováděl, bylo víc než šikana. Můj muž tomu říkal teror. Když Tobias vyděsil Rogera natolik, že se ten chudák počural, byla to pro jejich otce poslední kapka a přestěhoval se i s oběma dětmi do Vågåmo.“

„Ach ne…“

„No, je to ještě horší. Stalo se to na státní svátek 17. května. Před takřka celým Fagernes. Jak tam Roger stál uprostřed školního dvora, přebarvil si ty svoje bílé slavnostní kalhoty na žluto.“

„Chudáček.“

„To ano, ale nakonec to dopadlo dobře.“

„Ve Vågåmo se mu začalo dařit?“

„No a jak. Roger byl nakonec ze všech nejúspěšnější – tedy alespoň materiálně.“

„A čím se zabývá?“

„Když se odsud odstěhovali, nepokračoval na střední školu, ale rovnou začal pracovat u jakéhosi místního stavitele. Roger vždycky rád pracoval rukama, pořád něco vyráběl a šrouboval. A byl navíc šikovný. Právě proto nikoho nepřekvapilo, že se stal řemeslníkem, nicméně že se mu bude dařit tak moc, tomu by nikdo nevěřil. Bylo mu snad jen osmnáct nebo devatenáct, když si kupoval svou první nemovitost. Opravil ji a pronajal, sám přitom dál bydlel doma. A teď, o pětadvacet let později, vlastní takřka polovinu toho jejich městečka. Pokud se nemýlím, Einar kdysi tvrdil, že prý má pár stovek nemovitostí k pronájmu v Hamaru, Lillehammeru, Elverumu, no, zkrátka po celém kraji.“

„No teda,“ poznamenala Mathilda. „Příběh se šťastným koncem.“

Gjertrud vzala do ruky vypitou sklenici. Mathilda jí znovu dolila.

„Nalij si taky ještě trochu.“

„Ne, děkuju,“ usmála se Mathilda, „neměla jsem si dávat už ani ty poslední dvě. Ráno se musím vrhnout na psaní, a když vypiju tolik červeného, těžko se mi přemýšlí.“

„Aha, ty budeš pracovat? A o čem teď zrovna píšeš?“

„Už to mám skoro hotové. Je to něco o územním plánu, na kterém se obec nedokáže tak docela shodnout. Celkem nuda,“ prohlásila Mathilda.

„Musíš si toho svého šéfredaktora trošku srovnat do latě. Nemůže ti přece dávat jen samé štěky. Píšeš hrozně dobře. Kolik už je hodin?“

„Tři čtvrtě na jedenáct.“

„Tak v tom případě je načase, abys vyrazila za zábavou.“

Mathilda se zakřenila. „Kdepak, to nemám v plánu.“

„Jen se směj. Ale přesně takhle jsem poznala Einarova otce.“

„Však já vím. Jenže musíte brát v potaz, že tu budu už jen tři měsíce. Nepřijde mi moc rozumné, abych si tu někoho hledala.“

„Přesně nad tímhle jsem dneska přemýšlela. Že už jsi vlastně v půlce pobytu.“ Přes tvář jí přeběhl smutný výraz. „Bude se mi stýskat.“

„Ale no tak, Gjertrud…“ Mathilda se zvedla a obešla stůl na druhou stranu. Chytila ji za ruku. „Můžu vás přece přijet navštívit.“

„Ne, ne. Na to už nikdy nebudeš mít čas. Budeš mít spoustu práce s těmi svými nápadníky.“

„Jenže já žádné nápadníky nemám,“ ušklíbla se Mathilda, „takže si můžete být naprosto jistá, že si nějaký čas najdu.“

Gjertrud se zaleskly oči. Zamrkala a po vrásčité tváři se jí skutálela slza.

„No tak,“ řekla Mathilda mírnějším tónem. „Nebuďte z toho smutná.“

Gjertrud si osušila slzy.

„Omlouvám se,“ popotáhla, „teď se chovám jako hlupák.“

„To je jasné, že zůstaneme v kontaktu. Mám přece auto a moc ráda přijedu na návštěvu. Možná dokonce častěji, než byste si přála, protože jste mě všemi těmi jídly pěkně rozmazlila.“

Gjertrud se tiše zasmála a znovu si osušila tváře.

„Strašně mi připomínáš mou dceru."

„Vaši dceru?" vyhrkla Mathilda překvapeně. „Nevěděla jsem, že má Einar sestru."

„Nemá, měl," opravila ji Gjertrud.

Mathilda viděla, jak je stařenka rozrušená.

„Jak to myslíte?" zeptala se opatrně. „Copak je… mrtvá?"

Gjertrud přikývla.

„Ach bože, Gjertrud, promiňte. To jsem nevěděla. Proč jste mi to nikdy neřekla?"

„Protože to pro mě pořád je bolavé téma. Poté, co se manžel na jaře musel přesunout do nemocnice, jsem odsud odstranila většinu věcí, co mi ji připomínaly. Na nočním stolku její fotku mám, ale…" Smutně se na Mathildu usmála. „Většinou tam leží obrázkem dolů. Jen zřídkakdy se na ni dokážu podívat."

„Jak se to se stalo?"

„Onemocněla." Gjertrud nakrčila nos, potřásla hlavou a znovu si lokla vína. „Ale ty mi ji připomínáš, proto jsem si tě tolik oblíbila."

„Já vás mám taky ráda."

Mathilda ji objala.

„A jsi tak milá a obětavá. Taková byla i ona. Pro ostatní by snesla modré z nebe. Přesně jako ty. Proto jsem občas trochu skleslá, když si pomyslím, že mi za chvíli zase odjedeš."

Kapitola 6

„Chválím iniciativu, myšlenka je to dobrá a jsem rád, že nepřemýšlíš jen ve vyjetých redakčních kolejích, protože si moc dobře uvědomuju, že jsou dost omezené, ale musím to zamítnout."

Odpověď Ivara Bryneho, šéfredaktora *Valdreského zpravodaje*, přišla v podstatě bezprostředně poté, co Mathilda s návrhem přišla. Ivar byl čerstvý šedesátník se světle hnědými vlasy upravenými do tak trochu neurčitého sestřihu. Stejně jako Mathilda se sem přistěhoval, nicméně na rozdíl od ní už tady před osmi lety zakotvil. A to bylo o sedm a půl let déle, než tu plánovala zůstat ona. Teď stála u jeho pracovního stolu uprostřed otevřeného kancelářského prostoru. Všichni tři ostatní kolegové z redakce už se usadili ve zvukotěsné prosklené místnosti na samém konci kanceláře, připravení na ranní poradu, která měla začít už za minutu a půl.

„Můžu se zeptat proč?"

„To samozřejmě můžeš," usmál se na ni a zlehka se ve své kancelářské židli opřel. „Platí u nás nepsané pravidlo, které zavedl můj předchůdce, a to zní, že nepíšeme články o Lee Forsbergové jen proto, abychom napsali článek o Lee Forsbergové."

„Jenže tohle by nebylo jen proto, abych o ní něco napsala," namítla Mathilda a opřela se zadkem o hranu psacího stolu. „Říkala jsem si, že by to mohlo vyjít příští měsíc jako připomenutí patnácti let od jejího zmizení."

„To jsem pochopil," opáčil Ivar Bryne. Pohledem rychle zkontroloval hodiny, pak mrkl na prosklenou místnost a zvedl do vzduchu dva prsty na znamení, že za chviličku začnou. „Ale tahle rána není ani zdaleka zahojená, nemůžeme do ní ještě rýpat. Jedině pokud by se objevily nějaké nové okolnosti. Pak bychom o tom samozřejmě napsali."

„Chtěla jsem to udělat pořádně," odvětila Mathilda, „ne prostě jenom sepsat článek na čtyři tisíce znaků včetně mezer. Představovala jsem si něco víc do hloubky, ve stylu feature."

„Feature?" zasmál se Ivar. „Nic takového tady neděláme. Tady jsme ve *Valdreském zpravodaji*, ne v nějakém celostátním časopise."

„Inspiroval mě rozhovor s její mámou, který jsem četla dneska v noci. Je deset let starý."

„Ale ne v našich novinách?"

„Ne, bylo to v *Kvinner og klær*."

„V tom časopise pro ženy?"

„Jo."

„No tak vidíš. O takových věcech píšou oni."

„To ano, ale článek se zaměřoval na to, že ji čekaly páté Vánoce bez dcerky. Rozmlouvala bych hlavně s ní, ale než abychom se zaměřili na matku, postavili bychom do centra pozornosti Leu. A její příběh sepsaný někým, kdo je stejně starý, jako by bývala byla ona, kdyby dnes byla naživu. Někým zvenčí. Mnou."

„Vy jste vrstevnice?"

Mathilda přikývla.

„Chci vyprávět o tom, kým se stihla stát. Co měla ráda. Jaké měla sny. Mohli bychom si promluvit s jejími starými kamarádkami. A titulek by mohl být něco jako *2604 dní Ley Forsbergové*."

„Tolik dnů byla na světě?"

„Pokud zemřela v den, kdy zmizela, pak ano."

Ivarovi Brynemu se stáhly rty do tenké čárky. Zahleděl se do prázdna.

„Chci říct," pokračovala Mathilda, „že pokud si rodiče, kteří přišli o dítě, něco vážně přejí, pak to, aby se na jejich dítě nikdy nezapomnělo."

„Leina matka se odstěhovala do Kodaně. Našla si nějakého Dána, a co jsem tak slyšel naposledy, udělala si s ním další dítě."

„Spoustu bych toho mohla vyřešit po telefonu a po e-mailu," navrhla Mathilda. „Nemusela bych se hned hrnout na loď do Dánska."

„Mathildo." Ústa se mu znovu stáhla do čárky. „Nepochybně je to dobrý nápad, ale ne pro nás."

Mathilda mlčky přikývla.

„Je mi to líto," pokračoval šéfredaktor, „chápu, že jsi zklamaná, ale… Ve Fagernes asi nejsme na něco takového připravení. Nebo lépe řečeno: vím, že na nic takového připravení nejsme. To, cos mi tady nastínila, by se hodilo třeba do nějaké víkendové přílohy v *Dagbladet* nebo *VG*. Možná i do něčeho většího. Ale tady, kde k té tragédii došlo, to nemá co dělat." Vstal, zvedl ze stolu list papíru a zamířil k ostatním. „Měli bychom už vyrazit na ranní poradu."

Následovala ho do prosklené místnosti a ztěžka dosedla na židli vedle Bjørnara. Právě on jí první den v redakci ukázal, co a jak, a taky to byl doposud jediný člověk kromě Gjertrud, kterého tady ve Fagernes objala. Minulý týden oslavil šedesáté narozeniny. Kolem lesklé plešky se mu stáčel věnec šedivých, skoro až bílých vlasů. Košili mu vypínalo břicho, ale měl ho mnohem menší než před pár lety; ukazoval jí fotky z doby předtím, než se pustil do nízkosacharidové diety.

„Nazdar lidi." Ivar Bryne mrkl na hodinky na zápěstí. „Omlouvám se za zpoždění." Opřel se lokty o stůl. „Začal nový týden. Má někdo něco zajímavého v rukávu?"

Rozproudila se debata. Randi, čerstvá padesátnice a nejmladší členka redakce hned po Mathildě, informovala o tom, že v centru duševního zdraví ve Fekjæru se prý bude snižovat počet lůžek. Jednalo se o velkého zaměstnavatele v Hedalu s pacienty dlouhodobě se léčícími na psychiatrii. Poslední dobou je, stejně jako hromadu dalších ústavů, trápilo snižování stavu personálu. Šéfredaktor ji požádal, aby udělala rozhovor s tamním ředitelem.

Další půlhodinu diskutovali o tom, kdo zpracuje které téma. Finn, veselý chlapík před šedesátkou a poslední z Mathildiných

kolegů, byl nejrychlejší a pohotově se přihlásil, že si vezme na starost cvičení vrtulníků, které naplánovala armáda na nepoužívaném letišti Leirin.

„No," řekl Ivar, když se porada blížila ke konci, „sdružení obchodníků v obci si stěžuje, že se tu nic neděje."

„Ale Ivare," namítla Randi, „o tom už jsme v minulosti psali tisíckrát."

„To jo," usmál se šéfredaktor, „ale Mathilda o tom ještě nepsala."

Randi si povzdychla a rezignovaně potřásla hlavou.

„To je v pohodě," řekla Mathilda.

Musela se přinutit k úsměvu. Myšlenkami byla pořád u Ley Forsbergové.

„Stačí, když zajdeš po obědě do centra," poradil jí šéfredaktor. „Zeptej se pěti náhodných kolemjdoucích, co jim tady ve Fagernes chybí, jak by se dalo centrum oživit a tak dále. Rovnou si je všechny vyfoť. Jméno, věk, od každého tři čtyři věty. Pak si můžeš jít promluvit s ředitelem centra. No a potom projdeš jednotlivé podniky a promluvíš si s jejich majiteli. Pokud ti to vyjde kolem oběda, vsadím se, že Nilsen z kavárny tě dokonce pozve na preclík."

Mathilda přikývla a tím byla schůze u konce. Bjørnar a Finn z redakce odešli a Ivar, Randi a Mathilda se usadili na svá místa.

Příprava na článek „pěti na ulici" netrvala Mathildě ani dvě vteřiny, stačilo si přichystat tužku a blok. Natáhla se a nahlédla přes dělicí zástěnu. Ivar Bryne si držel u ucha telefon a Randi seděla u stolu a něco si zapisovala.

Mathildě nešla ta myšlenka z hlavy. Napadlo ji, že ačkoliv *Valdreský zpravodaj* o její článek nestojí, může příští měsíce ve volném čase připravovat pekelně dobrý feature. A ten pak bude moct přiložit k životopisu, až si po Novém roce začne hledat práci v některých z celostátních novin. Záběr článku, který šéfredaktorovi předestřela, možná pojala příliš zeširoka.

Nebyla si ani jistá, jestli je to ten správný způsob, jak článek uchopit, pokud měl sloužit jako žádost o práci v prestižních novinách. Ale rozhodně chtěla psát článek o Lee.

Zkusila něco najít na googlu. Všechny články byly staré. Třetí vyhledaný odkaz vedl na internetové stránky deníku *VG*. „*Už necítím zklamání*," hlásal titulek. Článek vyšel v červnu roku 2012. Na začátku článku našla fotografii muže, kterého okamžitě poznala – byl to policejní velitel z Fagernes. Stál tam s mobilním telefonem u ucha a gestikuloval, jako by něco vysvětloval člověku na druhém konci. V pozadí skupinka uniformovaných policistů prohledávala štěrk.

Od pondělí vynaložila policie značné úsilí při pátrání po sedmileté dívce ve štěrkovišti u Hønefossu. Dnes bylo hledání bez úspěchu ukončeno. Policejní velitel z Fagernes se k hledání připojoval každý den.

„Čistě z hlediska trestněprávního je případ uzavřen, nicméně nikdy se úplného vyřešení nedočkal," říká. „A nestalo se tak ani tentokrát."

Není to ani dva měsíce, co policejní velitel poslal potápěče na jezero Sæbufjorden kousek na sever od Fagernes. Tehdy dostali hlášení o pohybu podezřelého vozidla.

„Jelikož s námi pachatel nemluví, jsme odkázaní na tipy veřejnosti, chceme-li najít odpověď," vysvětluje. „Kde se jí mohl zbavit, je jedna z největších záhad, před kterou jsem kdy stál."

„Nezdáte se zklamaný ani překvapený, že pátrání opět skončilo bezvýsledně. Věří policie vůbec, že se dívka ještě najde?"

„Brzy to budou čtyři roky, co po Lee pátráme, a nikdy jsme se nevzdali a nepřestali ji hledat, ale zklamání už necítím," uzavírá policejní velitel.

Mathilda nahlédla do archivu novin a proklikala se až do října roku 2008. Nepřekvapilo ji, že se Leah dostávala na přední stránky novin každého vydání bezmála po celý měsíc.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Křik .
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.